

en Mængde Overdrivelser fra det ærede Medlem fra Kolding. Jeg kunde fremvise mange Exempler derpaa, blandt andre et, som jeg tror det ligger nær at analogisere fra. Det var nemlig, da der i Fjor var Tale om en lille Bevilling til en Præstegaard i Sønderomme, thi da saae han deri en aarlig Bevilling af et Par Millioner Kroner og fremmanede os Missionærer fra Ostindien og Grønland osv. Der gik den Gang et Sys op for mig, nemlig at man skal være varsom med at tro paa det ærede Medlem. Ved Siden af det Rigtige er der en saadan Portion Overdrivelse, at man skal se at kritisere og stille ud, for at danne sig den rigtige Mening om, hvad der er rigtigt, og hvad der ikke er rigtigt. Det ærede Medlem har ogsaa i Dag gjort sig skyldig i et Par Overdrivelser. Han sagde nemlig, at jeg havde sagt, at jeg havde fulgt ham blindt hen. Det har jeg ikke sagt et Ord om. Jeg har sagt, at jeg fulgte det ærede Medlem, da han stadig forsikrede mig om, at der ikke var Fare for det og ikke for det; jeg tænkte, at han mulig kunde have Ret, men jeg sagde ikke, at jeg fulgte ham blindt, det har jeg ikke gjort, og det skal jeg heller aldrig gjøre. Han kom endvidere tilbage til det Betsynderlige i, at Enden af al vor Tale var den, at vi havde feilet hidtil og nu vilde betrede en anden Vej. Men der have vi igjen den samme Historie. Før gjorde det ærede Medlem sig ensbetydende med Folket, nu gjør han sig ensbetydende med Beien. Naar man ikke følger den Vej, han anviser eller i Fremtiden anviser, saa siger han, saa er det hans Mening, at man Intet kan, at man Intet vil. Saa, at man har gjort Feil i Fortiden, og at jeg har været med til at gjøre Feil sammen med det ærede Medlem, stammer jeg mig ikke ved at tilskaa. Jeg skal nævne det ærede Medlem et bestemt Exempel, og dertil sigtede han vistnok før. Det var Kjalbernæssagen. Der var jeg en af de aller ivrigste Opponenten derimod (Vilje: Det mærkede vi ikke Noget til herinde) — det er dog flet. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds vil vistnok erindre, at der i denne Sag foregik en Art Omslag. Jeg veed forøvrigt ikke, naar jeg har forladt det ærede Medlem; jeg fulgte ham trolig sidste Foraar endogsaa med at gjøre et Tilbagetog, som jeg fandt vel stærkt, men jeg fulgte ham, og da fik vi den provisoriske Finantslov. Men naar det ærede Medlem nu fremdeles profetere om Beien og siger, at det og det er rigtigt, tør jeg ikke længere følge ham, blot fordi han forsikker det; vi maa tillige selv undersøge. Vi erkjende ikke dermed, at det, vi hidtil have gjort, i Hovedsagen skulde have været feil; ingenlunde. Jeg antager, at vort Program, som vi have underskrevet, er beregnet paa Ministerier, som ikke ville udstede provisoriske Finantslove. Hvis det ærede Medlem den Gang, han underskrev det, stod i den Tanke, at det vilde

ffe, har han sagt det Modsatte af, hvad han mente. Jeg slutter altsaa med at udtale, at der ingenlunde er Modløshed tilstede; det er tværtimod min faste Overbevisning, at den Vej, vi ere ved at slaa ind paa, er i Stand til at føre til Seir og bære den konstitutionelle Udvikling ogsaa efter den nye Forsatning. Det at vi faae en Finantslov iaar, som rimeligvis ikke vender tilbage til dette Thing og indeholder Folkethingets Stempel, er Begyndelsen; lad det ske i en Række af Aar, saa at det bliver Sædvane, at Landstinget tager Finantsloven usforandret, som den kommer fra Folkethinget. Først da have vi rammet en alvorlig Pæl igjennem Provisoriet; men ogsaa først da. Skal dette naas, maa der selvfølgelig vises megen Resignation, Fornuft og Maadehold.

Kjør: Det var kun en kort personlig Bemærkning, jeg vilde tillade mig at gjøre. Jeg kunde gjerne have frasaldet Ordet, efter hvad der blev udtalt af min ærede Nabo (Th. Nielsen), men det skal ikke blive mere end en kort Bemærkning, jeg skal gjøre. Det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds (Berg) har ligesvem gjort sig til Sædvane, hver Gang han tager Ordet, — og man kan se paa ham, at det piensynlig er ham en Velbehagelighed — at bringe os en Pilsen fra den anden Side, som han siger. Jeg kan hilse ham og sige, at jeg ikke er fri for at tro, at han er bleven noget jaloux paa os, fordi vi have allieret os med hans gamle Venner (Berg: Ja!). Det ærede Medlem siger Ja, jeg har altsaa truffet rigtigt, det er jo overordentlig heldigt. Men hvorfor er det ærede Medlem jaloux paa os, naar han selv har viist os denne Vej for mange Aar siden, at det saa godt kan gaa at alliere sig med disse hans gamle Venner, og at der kan komme Frugter ud deraf. Om det er gode og behagelige Frugter, skal jeg lade staa hen. Men naar nu vi ville suske det ærede Medlem i Haandværket og prøve, om det ikke kunde lykkes os at faae gode Frugter ud af en saadan Alliance, hvorfor vil han saa være jaloux paa os? Det synes jeg ikke er værd. Han maa sige os i, at vi i nogen Tid prøve paa at faae noget Godt ud deraf til Bedste saavel for os som for hele Landet. Kunne vi ikke det, saa maa han tillade, at vi forbeholde os No og Ret til at indtage den Stilling, vi maatte finde for godt. Det var kun denne personlige Bemærkning, jeg vilde tillade mig. Forøvrigt maa jeg sige, at jeg er fuldstændig enig med mine ærede Naboer baade til Spire og til Vensire (Juel og Th. Nielsen), naar de antage, at, hvis vi følge deres Vej, komme vi sikkrere til Maalet, end naar vi følge den Vej, som det ærede Medlem fra Kolding (Berg) vil gaa.

Berg: Jeg vil blot sige til det ærede Medlem, at jeg ikke har det Mindste imod, at de Herrer fortsatte Frieriet.